

„Og nu tilbords!“ sagde Hofjægmesterinden, idet hun lagde sin Arm om Ingers Liv — med et Blik til Per, som vilde hun udæske hans Skinsyge. — „Min Mand sidder allerede derinde.“

*

*

*

Det havde mod Sædvane været ret vanskeligt at overtale Inger til at følge med til Kærsholm. For at berolige sin Moder, som forleden efter Hjemkomsten fra Folkemødet i Skoven havde talt til hende om Per paa en Maade, der tydelig nok skulde tjene hende til Advarsel, havde hun stillet som Betingelse, at hun maatte være hjemme igen i god Tid inden Aften. Der var saa bleven truffet den Aftale, at Præstefolkene selv vilde afhente hende her i Løbet af Eftermiddagen.

Naar hun overhovedet havde kunnet faa sig til at besøge Kærsholm, saa længe Per endnu var her, skyldtes det udelukkende de glemte Handsker, som hun ikke vovede ligefrem at sende Bud efter og dog absolut ønskede at faa tilbage. Det havde været hende en virkelig Lidelse at tænke paa, at hun havde en Hemmelighed sammen med denne fremmede Mand, at noget, der tilhørte hende, var i hans Besiddelse, laa fremme paa hans Bord eller maaske var gemt i hans Lomme som et Fortrolighedspant.

Hun var da heller ikke saa saare bleven ene med ham et Øjeblik, før hun busede ud med sit Forlangende.

Per saae lidt paa hende. Han havde i Grunden tænkt at udbede sig Tilladelse til at beholde det betroede Gods som en Erindring, men han kunde ikke faa det sagt. Hun saae saa alvorlig ud, og der var i det hele noget over hendes Væsen, der fik alle Galanterier til at slaa Klik paa Tungen.

Saa bukkede han tavs og gik bort for at hente Handskerne i sin Stue.

Da han kom tilbage og endnu fandt hende ene — Hofjægmesterinden havde straks efter Frokosten gjort sig usynlig — dristede han sig til at foreslaa hende en Spaseretur i Haven. Inger overvejede et Øjeblik og kom til det Resultat, at hun ikke